

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobkyně **S. T., a.s.**, IČO: x, se sídlem x, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j. 101099/2015/KUSK, ze dne 31. 7. 2015, č. j. 104834/2015/KUSK, ze dne 6. 8. 2015, č. j. 107941/2015/KUSK, a ze dne 4. 8. 2015, č. j. 106395/2015/KUSK,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j. 101099/2015/KUSK, ze dne 31. 7. 2015, č. j. 104834/2015/KUSK, ze dne 6. 8. 2015, č. j. 107941/2015/KUSK, a ze dne 4. 8. 2015, č. j. 106395/2015/KUSK, a platební výměry Městského úřadu Nymburk ze dne 9. 5. 2012, č. 4/2012/20139, č. j. 030/20139/2012/Zav, Městského úřadu Poděbrady ze dne 11. 5. 2012, č. 0020107/ŽÚ/2012, č. j. 0020107/ŽÚ/2012/GFu, Městského úřadu Nové Strašecí ze dne 18. 6. 2012, č. 2/2012, č. j. 322/12/OF/Pe, a Městského úřadu Poděbrady ze dne 11. 5. 2012, č. 0020150/ŽÚ/2012, č. j. 0020150/ŽÚ/2012/GFu, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12.000,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se čtyřmi žalobami podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)

podanými k poštovní přepravě dne 8. 9. 2015 domáhá zrušení několika rozhodnutí žalovaného (dále též „napadená rozhodnutí“):

Rozhodnutím ze dne 27. 7. 2015, č. j. 101099/2015/KUSK, (dále jen „první rozhodnutí“) žalovaný zamítl její odvolání proti platebnímu výměru Městského úřadu Nymburk, odboru ekonomického ze dne 9. 5. 2012, č. 4/2012/20139, č. j. 030/20139/2012/Zav, (dále jen „první platební výměr“) jímž byl žalobkyni na základě § 1 písm. g), § 10a a § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 30/2011 Sb. (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a obecně závazné vyhlášky města Nymburk č. 7/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, vyměřen místní poplatek za provozovaná jiná technická herní zařízení za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 v celkové částce 40.000,- Kč, a tento platební výměr potvrdil.

Rozhodnutím ze dne 31. 7. 2015, č. j. 104834/2015/KUSK, (dále jen „druhé rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Městského úřadu Poděbrady ze dne 11. 5. 2012, č. 0020107/ŽÚ/2012, č. j. 0020107/ŽÚ/2012/GFu, (dále jen „druhý platební výměr“) jímž byl žalobkyni na základě § 1 písm. g), § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky města Poděbrady č. 3/2010, kterou se mění obecně závazná vyhláška č. 3/2003, o místních poplatcích, ve znění obecně závazné vyhlášky č. 1/2005, 5/2005 a 4/2009, vyměřen místní poplatek za jiné technické herní zařízení za období od 28. 12. 2010 do 31. 3. 2011 v celkové částce 10.434,- Kč, a tento platební výměr potvrdil.

Rozhodnutím ze dne 6. 8. 2015, č. j. 107941/2015/KUSK, (dále jen „třetí rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Městského úřadu Nové Strašecí ze dne 18. 6. 2012, č. 2/2012, č. j. 322/12/OF/Pe, (dále jen „třetí platební výměr“) jímž byl žalobkyni na základě § 1 písm. g), § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky města Nové Strašecí č. 4/2010, o místních poplatcích, a č. 5/2011, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, vyměřen místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení za období od 23. 9. 2010 do 31. 12. 2011 v celkové částce 245.988,- Kč, a tento platební výměr potvrdil.

Rozhodnutím ze dne 4. 8. 2015, č. j. 106395/2015/KUSK, (dále jen „čtvrté rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Městského úřadu Poděbrady ze dne 11. 5. 2012, č. 0020150/ŽÚ/2012, č. j. 0020150/ŽÚ/2012/GFu, (dále jen „čtvrtý platební výměr“) jímž byl žalobkyni na základě § 1 písm. g), § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky města Poděbrady č. 2/2011, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, vyměřen místní poplatek za jiné technické herní zařízení za období od 1. 4. 2011 do 31. 12. 2011 v celkové částce 208.341,- Kč, a tento platební výměr potvrdil.

Žalobkyně shodně ve všech žalobách uplatnila jediný žalobní bod, a to skutečnost, že jí v průběhu odvolacího řízení došlo k prekluzi vyměřovaných místních poplatků, žalovaný však namísto toho, aby podle § 111 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) platební výměr zrušil a řízení zastavil, ve věci meritorně rozhodl.

Žalovaný ve svých vyjádřeních pouze podrobně popsal průběh správních řízení předcházejících vydání napadených rozhodnutí a vyjádřil přesvědčení, že ve správních řízeních obou stupňů bylo postupováno v souladu s hmotněprávními i procesními předpisy,

pročež navrhl zamítnutí žalob a požádal o přiznání náhrady nákladů řízení v souladu se závěry nálezů Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

V návaznosti na výzvu soudu, aby se vyjádřili, zda ve věci požadují nařídít jednání, účastníci řízení zůstali bez reakce. Soud proto o žalobě rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Žaloby byly podány včas (§ 72 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jsou přípustné (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud proto napadená rozhodnutí přezkoumal věcně v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadených rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.

Podle § 114 odst. 3 daňového řádu, vyjdou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je prověří.

Podle § 111 odst. 6 daňového řádu, pokud již uplynula lhůta pro stanovení daně, správce daně, který v odvolacím řízení tuto skutečnost zjistil, napadené rozhodnutí o stanovení daně zruší a zastaví odvolací řízení.

Podle § 148 daňového řádu nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení (odst. 1). Lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně [odst. 2 písm. b)].

Podle § 1 odst. 3 daňového řádu je základem pro správné zjištění a stanovení daně daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování (dále jen "řádné daňové tvrzení") a dodatečné daňové přiznání, následné hlášení nebo dodatečné vyúčtování (dále jen "dodatečné daňové tvrzení") podané daňovým subjektem.

Podle § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5 000 Kč.

Podle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích, nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem.

Z uvedených ustanovení vyplývá, že daň (včetně místních poplatků) lze pravomocně vyměřit (tj. i meritorně projednat odvolání proti platebnímu výměru) jen do uplynutí tříleté lhůty pro stanovení daně, která běží v návaznosti na splatnost daně, pokud poplatník neměl povinnost podat daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování, jinak v návaznosti na uplynutí lhůty stanovené pro jejich podání. V případě místního poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích splatnost daně i povinnost podání řádného daňového tvrzení s termínem pro její splnění stanoví příslušné obecně závazné vyhlášky obcí. Běh lhůty pro stanovení daně se může stavět nebo přerušit či prodloužit. K samotnému prodloužení běhu prekluzivní lhůty však může dojít jen tehdy, byl-li úkon vyjmenovaný v § 148 odst. 2 daňového řádu, mj. též platební výměr, oznámen v posledním roce běžící lhůty.

Obecně závazná vyhláška města Nymburk č. 7/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, s účinností od 1. 1. 2011 stanovila v čl. 4 a čl. 9 odst. 2 povinnost provozovatele jiného technického herní zařízení ohlásit nabytí právní moci

rozhodnutí Ministerstva financí povolujícího toto zařízení, stejně jako i pozbytí jeho platnosti, a také identifikaci a umístění zařízení, včetně všech skutečností majících vliv na poplatkovou povinnost a jejich změn. V čl. 6 pak stanovila splatnost poplatku čtvrtletně nejpozději do posledního dne posledního měsíce příslušného kalendářního čtvrtletí.

Povinnost ohlašovat datum nabytí právní moci povolení k provozu jiného technického herního zařízení spolu s povinností je přesně identifikovat včetně jeho umístění nelze podle soudu považovat za stanovení povinnosti podání řádného daňového tvrzení, neboť v případě poplatkové povinnosti odvozené od doby provozování zařízení, která není hrazena jednorázově, nýbrž periodicky, by řádným daňovým tvrzením bylo periodické hlášení o počtu a době provozování zařízení v tom kterém zdaňovacím období. V nynějším případě však okamžik hlášení není nijak navázán na splatnost daně a běh lhůty pro stanovení daně od konkrétních okamžiků vzniku ohlašovací povinnosti k jednotlivým zpoplatňovaným zařízením by tak byl zcela nahodilý a neshodoval by se svou délkou s časovým prostorem, který má správce daně k dispozici pro vyměření dobrovolně neuhrazeného místního poplatku a který se podle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích odvíjí právě až od data splatnosti místního poplatku. Proto soud vychází z toho, že v tomto případě není stanovena poplatníkovi povinnost podávat řádné daňové tvrzení, a proto je počátek běhu prekluzivní lhůty nutno odvíjet od data splatnosti místního poplatku, tj. vždy od posledního dne jednotlivých kalendářních čtvrtletí. Z téhož důvodu soud zastává i názor, že ani případnou výzvu směřovanou poplatníkovi, aby doložil počet provozovaných výherních hracích přístrojů nebo jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí, nelze považovat za výzvu k podání řádného daňového tvrzení ve smyslu § 148 odst. 3 daňového řádu.

Ze správního spisu vyplynulo, že po předchozí komunikaci mezi žalobkyní a městským úřadem započaté podáním („splnění ohlášení s výhradou“) ze dne 19. 1. 2011 byl dne 9. 5. 2012 vydán první platební výměr, který byl žalobkyni oznámen dne 10. 5. 2012 a který se v souladu s tvrzeními žalobkyně týkal dvou zařízení provozovaných po celá čtyři kalendářní čtvrtletí roku 2011. Proti platebnímu výměru se žalobkyně odvolala, přičemž zpochybňovala skutečnost, zda jí provozovaná zařízení podléhají místnímu poplatku. Dalším úkonem bylo až vydání prvního rozhodnutí ze dne 27. 7. 2015, které bylo žalobkyni doručeno dne 29. 7. 2015 a jímž bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, přičemž v odůvodnění se žalovaný otázkou běhu lhůty pro stanovení daně nezabýval.

Za daného stavu soud konstatuje, že poslední část místního poplatku vyměřená prvním platebním výměrem byla splatná dne 31. 12. 2011. Prekluzivní lhůta tak uplynula dne 31. 12. 2014. Vydání platebního výměru na její běh nemělo žádný vliv, neboť nebyl žalobkyni doručen v posledním roce běhu prekluzivní lhůty. V řízení nebyl učiněn ani jiný úkon, který by měl vliv na běh prekluzivní lhůty podle § 148 odst. 2, 3 či 4 daňového řádu. První rozhodnutí však bylo vydáno a účastníkům doručeno až v roce 2015, tj. po uplynutí lhůty pro stanovení daně, a tedy opožděně. Jestliže přitom takto soud dovodil, že prekludován byl místní poplatek za poslední čtvrtletí roku 2011, tím spíše pak muselo k prekluzi dojít i u místních poplatků za předcházející tři kalendářní čtvrtletí roku 2011, když ani ve vztahu k místnímu poplatku za nejstarší zdaňovací období splatnému dne 31. 3. 2011 nebyl platební výměr žalobkyni oznámen v posledních 12 měsících běhu lhůty pro stanovení daně. Je tedy zjevné, že žalovaný neměl po 31. 12. 2014 o odvolání rozhodovat ani zčásti věcně, nýbrž ustanovení § 111 odst. 6 daňového řádu mu ukládalo platební výměr jako celek zrušit a zastavit odvolací řízení. Jestliže takto žalovaný nepostupoval, je jeho rozhodnutí nezákonné a jako takové musí být zrušeno. První žaloba je tedy důvodná.

Pokud jde o druhou žalobu, obecně závazná vyhláška města Poděbrady č. 3/2010, kterou se mění obecně závazná vyhláška č. 3/2003, o místních poplatcích, ve znění obecně

závazné vyhlášky č. 1/2005, 5/2005 a 4/2009, jež nabyla účinnosti dne 1. 10. 2010, v nové textaci čl. VIII novelizované vyhlášky zavádí pod bodem 6 jen povinnost ohlašovat uvedení zařízení do provozu a ukončení jeho provozu ve lhůtě 3 kalendářních dnů. Podle bodu 4 se poplatek platí ode dne, ve kterém poplatková povinnost vznikla, a poplatková povinnost zaniká dnem ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí. Podle bodu 5 byl však poplatek splatný jednorázově na celé povolené období do 5 kalendářních dnů od uvedení zařízení do provozu. Poplatek byl přitom v bodě 3 stanoven variantně na čtvrtletí, pololetí či na rok.

Ze správního spisu v tomto případě vyplynulo, že po předchozí komunikaci mezi žalobkyní a městským úřadem započaté podáním („splnění ohlášení s výhradou“) ze dne 28. 12. 2010, byl dne 11. 5. 2012 vydán druhý platební výměr, který byl žalobkyni oznámen ještě téhož dne a který se týkal dvou zařízení provozovaných v období od 28. 12. 2010 do 31. 3. 2011. Proti platebnímu výměru se žalobkyně odvolala, přičemž zpochybňovala skutečnost, zda jí provozovaná zařízení podléhají místnímu poplatku. Dalším úkonem bylo až vydání druhého rozhodnutí ze dne 31. 7. 2015, které bylo žalobkyni doručeno dne 6. 8. 2015 a jímž bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, přičemž v odůvodnění se žalovaný otázkou běhu lhůty pro stanovení daně nezabýval.

K příslušné obecní vyhlášce je třeba říci, že její ustanovení jsou obtížně vyložitelná, neboť požadují nemožné. Lze z nich sice dovodit, že poplatková povinnost latentně vzniká ke každému povolenému zařízení každý den od okamžiku jeho uvedení do provozu až do ukončení jeho provozu. Pokud jde však o splatnou částku, z ustanovení vyhlášky vyplývá, že jednorázově (v podstatě předem) splatný místní poplatek se měl stanovit za celé povolené období, třebaže příslušné zařízení se na konkrétní období nepovolovalo, byl totiž pouze povolen jeho provoz bez časového období. Výši splatné částky tak nebylo možné dopředu stanovit. Splatnost poplatku i ohlašovací povinnost byla nicméně v tomto případě navázána na datum uvedení konkrétního zařízení do provozu. Za daných okolností (jednorázově splatný místní poplatek) tedy bylo možné nahlížet na ohlášení uvedení zařízení do provozu jako na řádné daňové tvrzení odpovídající jednorázovému vzniku daňové povinnosti. V tomto případě nicméně nebyla žalobkyně ke splnění ohlašovací povinnosti podle obsahu správního spisu vyzývána.

Nad rámec dosavadních právních úvah je třeba připomenout, že podle § 264 odst. 4 daňového řádu se běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období.

Ať již jde o místní poplatek za období od 28. do 31. 12. 2010, nebo o místní poplatek za provoz zařízení v prvním čtvrtletí roku 2011, daňová povinnost se stala podle obecní vyhlášky splatnou uplynutím 5 kalendářních dnů ode dne zahájení provozu zpoplatněných

zařízení dne 2. 1. 2011, tj. až za účinnosti daňového řádu. Soud podotýká, že ačkoliv je v této otázce platební výměr vnitřně rozporný, neboť třebaže poukazuje na rozhodnutí Ministerstva financí o povolení dvou zařízení v období 28. 10. 2010 – 31. 3. 2011, vyměřuje místní poplatek až od 28. 12. 2010, čemuž odpovídá i výše poplatku za rok 2010 odpovídající čtyřem kalendářním dnům, tuto otázku žádný z účastníků nezpochybňuje a soud tedy vychází z výroku platebního výměru a v něm uvedeného data 28. 12. 2010. Proto se i počátek běhu prekluzivní lhůty stanoví podle § 148 daňového řádu.

Jak již soud podotkl, v tomto případě vyhláška stanovila povinnost podání řádného daňového tvrzení v trvání 3 kalendářních dnů od zprovoznění toho kterého zpoplatněného zařízení (zde soud opět vychází z data 28. 12. 2010), tj. lhůta pro podání řádného daňového tvrzení dovozená z platebního výměru v obou případech skončila dnem 31. 12. 2010. Z toho pak plyne, že lhůta pro stanovení daně uplynula dne 31. 12. 2010. V řízení nebyl učiněn žádný úkon ovlivňující běh prekluzivní lhůty a druhé rozhodnutí bylo vydáno až dne 31. 7. 2015, tedy dalece po uplynutí prekluzivní lhůty. I toto rozhodnutí je tedy nezákonné a musí být zrušeno.

Pokud jde o třetí žalobu, obecně závazná vyhláška města Nové Strašecí č. 4/2010, o místních poplatcích, jež nabyla účinnosti dne 23. 9. 2010, a obecně závazná vyhláška města Nové Strašecí č. 5/2011, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, jež nabyla účinnosti dne 1. 3. 2011, shodně jako v případě obecně závazné vyhlášky města Nymburk stanovily v čl. 34 a 38 odst. 2, popř. v čl. 4 a 9 odst. 2 povinnost provozovatele jiného technického herního zařízení ohlásit v případě první vyhlášky uvedení zpoplatněného zařízení do provozu a v případě druhé vyhlášky nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva financí povolujícího toto zařízení, stejně jako i pozbytí jeho platnosti (resp. ukončení provozu), a také identifikaci a umístění zařízení, včetně všech skutečností majících vliv na poplatkovou povinnost a jejich změn. V čl. 37, resp. v čl. 6 pak stanovily splatnost poplatku čtvrtletně nejpozději do posledního dne (posledního měsíce) příslušného kalendářního čtvrtletí.

Ze správního spisu v tomto případě vyplynulo, že po předchozí komunikaci mezi žalobkyní a městským úřadem započaté podáním („splnění ohlášení s výhradou“) ze dne 30. 9. 2010 (první reakce městského úřadu na něj byla až ze dne 17. 5. 2011) byl dne 18. 6. 2012 vydán třetí platební výměr, který byl žalobkyni oznámen dne 20. 6. 2012 a který se týkal celkem 11 různých zařízení provozovaných v období od 23. 9. 2010 (popř. od 1. 10. 2010, 5. 10. 2010, 17. 6. 2011 nebo 25. 7. 2011) vždy do 31. 12. 2011. Proti platebnímu výměru se žalobkyně odvolala, přičemž zpochybňovala skutečnost, zda jí provozovaná zařízení podléhají místnímu poplatku. Dalším úkonem bylo až vydání třetího rozhodnutí ze dne 6. 8. 2015, které bylo žalobkyni doručeno dne 13. 8. 2015 a jímž bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, přičemž v odůvodnění se žalovaný otázkou běhu lhůty pro stanovení daně nezabýval.

Za daného stavu soud konstatuje, že poslední část místního poplatku vyměřená třetím platebním výměrem byla splatná dne 31. 12. 2011. Prekluzivní lhůta tak uplynula dne 31. 12. 2011. Vydání platebního výměru na její běh nemělo žádný vliv, neboť nebyl žalobkyni doručen v posledním roce běhu prekluzivní lhůty. V řízení nebyl učiněn ani jiný úkon, který by měl vliv na běh prekluzivní lhůty podle § 148 odst. 2, 3 či 4 daňového řádu, neboť učiněné výzvy nemohly mít povahu výzvy k podání řádného daňového tvrzení (vyhláška totiž povinnost jeho podání nestanovila). Třetí rozhodnutí však bylo vydáno a účastníkům doručeno až v roce 2015, tj. po uplynutí lhůty pro stanovení daně, a tedy opožděně. Byl-li takto prekludován místní poplatek za poslední čtvrtletí roku 2011, tím spíše

pak muselo k prekluzi dojít i u místních poplatků za předcházející tři kalendářní čtvrtletí roku 2011.

Pokud jde místní poplatky za rok 2010, v jejich případě běžela prekluzivní lhůta v souladu s ustanovením § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků od konce jednotlivých čtvrtletních zdaňovacích období, tj. od 30. 09., resp. od 31. 12. 2010. V roce 2010 městský úřad v dané věci žádný úkon neučinil, proto se v souladu s § 264 odst. 4 daňového řádu další běh této prekluzivní lhůty již řídil ustanoveními daňového řádu, přičemž žádný důvod pro přerušení, stavění či prodloužení běhu lhůty pro stanovení daně ve vztahu k žádnému ze zdaňovacích období (včetně nejstarších) nenastal.

Je tedy zjevné, že žalovaný neměl po 31. 12. 2014 o odvolání ani zčásti rozhodovat věcně, nýbrž ustanovení § 111 odst. 6 daňového řádu mu ukládalo platební výměr jako celek zrušit a odvolací řízení zastavit. Jestliže takto žalovaný nepostupoval, je jeho rozhodnutí nezákonné a jako takové musí být zrušeno. I třetí žaloba je tedy důvodná.

Pokud jde konečně o poslední žalobu, obecně závazná vyhláška města Poděbrady č. 2/2011, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, jež nabyla účinnosti dne 1. 4. 2011, podobně jako v případě obecně závazné vyhlášky města Nymburk stanovila v čl. 4 a 9 odst. 2 povinnost provozovatele jiného technického herního zařízení ohlásit uvedení zpoplatněného zařízení do provozu, stejně jako i ukončení provozu, a také identifikaci a umístění zařízení, včetně všech skutečností majících vliv na poplatkovou povinnost a jejich změn. V 6 pak stanovila splatnost poplatku čtvrtletně, a to v případě první platby nejpozději do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva financí povolujícího toto zařízení a dále pak vždy nejpozději do 15 dnů prvního měsíce příslušného kalendářního čtvrtletí s tím, že v případě soboty, neděle či svátku se den splatnosti posouvá na nejbližší pracovní den.

Ze správního spisu v tomto případě vyplynulo, že po předchozí komunikaci mezi žalobkyní a městským úřadem započaté podáním („splnění ohlášení s výhradou“) ze dne 28. 12. 2010 a s přihlédnutím k ohlášení žalobkyně o zahájení provozu zařízení, popř. přerušení jejich provozu byl dne 11. 5. 2012 vydán čtvrtý platební výměr, který byl žalobkyni oznámen ještě téhož dne a který se týkal celkem 18 různých zařízení provozovaných v období od 1. 4. 2011 (popř. od 6. 5. 2011, 19. 5. 2011, 7. 9. 2011 nebo 15. 9. 2011) vždy do 31. 12. 2011. Proti platebnímu výměru se žalobkyně odvolala, přičemž zpochybňovala skutečnost, zda jí provozovaná zařízení podléhají místnímu poplatku. Dalším úkonem bylo až vydání čtvrtého rozhodnutí ze dne 4. 8. 2015, které bylo žalobkyni doručeno dne 7. 8. 2015 a jímž bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, přičemž v odůvodnění se žalovaný otázkou běhu lhůty pro stanovení daně ani tentokrát nezabýval.

Za daného stavu soud konstatuje, že poslední část místního poplatku vyměřená čtvrtým platebním výměrem byla splatná v pondělí dne 17. 10. 2011. Prekluzivní lhůta tak uplynula dne 17. 10. 2014. Vydání platebního výměru na její běh nemělo žádný vliv, neboť nebyl žalobkyni doručen v posledním roce běhu prekluzivní lhůty. V řízení nebyl učiněn ani jiný úkon, který by měl vliv na běh prekluzivní lhůty podle § 148 odst. 2, 3 či 4 daňového řádu, neboť učiněné výzvy nemohly mít povahu výzvy k podání řádného daňového tvrzení (vyhláška totiž povinnost jeho podání nestanovila). Čtvrté rozhodnutí však bylo vydáno a účastníkům doručeno až v roce 2015, tj. po uplynutí lhůty pro stanovení daně, a tedy opožděně. Byl-li takto prekludován místní poplatek za poslední čtvrtletí roku 2011, tím spíše pak muselo k prekluzi dojít i u místních poplatků za předcházející tři kalendářní čtvrtletí roku 2011, když ani ve vztahu k místnímu poplatku za nejstarší zdaňovací období splatnému dne

15. 4. 2011 nebyl platební výměr žalobkyni oznámen v posledních 12 měsících běhu lhůty pro stanovení daně.

Je tedy zjevné, že žalovaný neměl po 31. 12. 2014 o odvolání ani zčásti rozhodovat věcně, nýbrž ustanovení § 111 odst. 6 daňového řádu mu ukládalo platební výměr jako celek zrušit a odvolací řízení zastavit. Jestliže takto žalovaný nepostupoval, je i toto rozhodnutí nezákonné a jako takové musí být zrušeno.

Lze tedy shrnout, že všechny žaloby žalobkyně spojené ke společnému řízení jsou důvodné, neboť žalovaný napadenými rozhodnutími v konečném důsledku vyměřil místní poplatky, které již byly prekludovány. Proto soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že tak měl učinit již žalovaný, soud současně zrušil i předcházející platební výměry, neboť v důsledku prodlev v průběhu odvolacího řízení již není možné sporné místní poplatky pravomocně vyměřit. Bude již na příslušných městských úřadech, aby zastavily řízení podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla naproti tomu plně úspěšná, neboť napadená rozhodnutí soud zrušil. Náleží jí proto náhrada nákladů řízení ve výši 12.000,- Kč odpovídající výši soudních poplatků za podané žaloby.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. prosince 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová